

Kas valimised on tähtsamad linnajuhtimisest?

Praegused linnajuhid on unustanud peamise, mille eest maksumaksja neile palka maksab: linnajuhtimise. Poliitiline rivaalitsemine välistab tõsisemad linna arengule suunatud otsused, linnapea ja keskerakonna omavahelise purelemise tõttu jäävad ära linnavalitsuse istungid.

Isamaaliidu linnapeakandidaadina olen äärmiselt häiritud sellest, et Tallinna linnavalitsus peab oma seaduslike ülesannete täitmisest tähtsamaks omavahelist arvestamist. Erakondade valimiseelne kemplemine on viinud Tallinna olukorda, kus linnavalitsuses on töö tegemine sisuliselt peatunud. Võimulolevad erakonnad on unustanud, miks nad Tallinna linnavalitsuses ja volikogus on ja et järgmise volikogu koosseisule tuleb üle anda toimiv ja linlaste huve arvestav, mitte mahakäinud ja taandarenev linn!

Toomas Tõniste
Isamaaliidu Tallinna piirkonna esimees

Linnavalitsus peab olema üle erakondadevahelisest vägikaikaveost ning toimima linlaste huvanguks. Poliitilised erimeelsused lahendatagu omavahel, mitte linlaste arvel. Linlastele ei ole esmaseks küsimuseks, kes on koalitsioonis või opositsioonis. Teda huvitab ennekõike tema eluolu: kas koolid on korras, ühistransport puhas ning linnas võimalik ka liikuda.

Kurb on jälgida, kuidas linnaisad muretsuvad ainult valimiskampaania käigu ja enda taasvalimise pärast. Sel põhjusel

ei tohi peatada linna tegevusi ja arengut ning oodata ainult, millal saaks avada teejuppe, jalgrattaradu ja kepikõnde.

Kui analüüsida lõppevat kolmeaastast valimistsükli, millest kaks kolmandikku valitsesid koos Keskerakond ja Reformierakond ning viimase kolmandiku (valimisaasta) Keskerakond koos Res Publicaga, võib konstateerida, et Tallinn on jätnud kasutamata oma arengupotentsiaali ja läinud põhiliselt populismi ja mittemidagitegemise teed – olematud investeeringud infrastruktuuri, kanalisatsiooni väljaehitamise seiskumine, lagunevad koolimajad jne. Erandiks aga on nagu alati valimisaasta, kus korraga ärgatakse talveunest. Ühtäkki tekivad linnal varjatud ressursid ja raha jätkub nii teedele kui ka igasugusteks toetusteks. Peamine, et need valdkonnad oleks hästi nähtavad. Loodetakse ju valija lühikesele mälule.

Ohtliku ja lubamatu taktika on aga valinud tänane linnapea, kes valmistudes valimisteks, on oma positsiooni kasutades peatanud

peaaegu kõik võimalikud detailplaneeringud ning nagu sellest vähe oleks, lammutaks ta hea meelega ka inimeste kodusid ning seisab vastu riikliku julgeoleku kindlustamisele – peaaegu, et aga uudistekünnis ületada ja oma tuntuse kasvuga valimisteks hääli juurde võtta.

Leian, et lähiaastatel tuleb Tallinna arengut silmas pidades lähtuda kolmest põhiprintsiibist, mida ei ole viimastel aastatel kahjuks järgitud:

- Tagada linna kiire areng, mis loob eeldused ka muude valdkondade arenguks.
- Kaasata maksimaalselt Euroopa struktuurifondide ressursse.
- Linn peab leidma endale lisatulu allikaid.

Kui võimulolevad poliitikud lähtuvad oma tegevuses nendest põhimõtetest ja lõpetavad linna ressursside raiskamise oma erakonna ülesehitamisele ja populismile, siis on oodata jälle ajajärku, mil linn saab arenedä meie kõigi hüvanguks.

Savisaar kui Venemaa käepikendus

Eestil tasuks õppida, kuidas Venemaa võitleb oma rahvuslike huvide eest, seda tehakse igal võimalusel. Keskerakonna juht ja majandusminister Edgar Savisaar on idanaabrile õnnelikuks leiaks, sest Eesti rahvuslike huvide asemel eelistab see mees selgelt Venemaa riigi kontrolli oleva suurkapitali huvide esindamist.

Eesti ja Venemaa suhted pole kunagi olnud nii head kui praegu. See võib kõlada irooniliselt, kuid on ometi tõsi. Enamiku meie ajaloost on Eesti olnud Venemaaga kas otseses või kaudses konfliktis või siis Venemaa poolt vallutatud. Praegusi suhteid ei saa alati nimetada küll heanaaberlikeks, kuid vähemalt on need naaberlikud. Samas oleks naivne arvata, nagu oleks Venemaa kaotanud huvi Eestit oma mõjusfääri tagasi tuua. Seda, mida pole õnnestunud saavutada jõuga, üritatakse nüüd saavutada muude hoobadega. On väga kurvastav, et selles töös on Venemaale abiks mõned Keskerakonna poliitikud, nagu Edgar Savisaar või Mailis Reps.

Savisaare nõrkus Venemaa ja vastumeelsus Lääne suhtes pole kellelegi mingi uudis. Seejuures polegi sedavõrd oluline, kas see tuleneb tema puudulikust keeleoskusest või mingitest sügavamate probleemidest – Savisaarele on ikka meeldinud rohkem Venemaaga skhendada.

Iseenesest pole selles ju midagi halba. Venemaa on Eesti naaber ning jääb selleks ka tulevikus. Seetõttu vajab Eesti poliitiku ja majandusmehi, kes suuda-

Mart Laar
Riigikogu liige

vad Venemaaga asju ajada ning Eesti huviseid esindada. Savisaare probleem on selles, et ta ei oska Venemaaga asju ajada. Savisaare stiil Moskvaga suhtlemisel on naivne ning hambutu. Tema arvates tuleb esiteks tükk aega isakeste ees alandlikult pead vastu põrandat taguda ning oma eksimusi tunnustada, lootes, et isakesed seejärel leebuvad ning siis kõikidele soovidele vastu tulevad.

Kahjuks on selline Venemaaga läbikäimise viis tulutu ning kahjulik. On vana tõde, et Venemaa hindab maailmas vaid jõudu ning põlgab kõige rohkem nõrkust. Nõrgukestele istub Venemaa aga pähe, tõsiselt nendega asju ei aeta. Kujukaks näiteks sellele on Venemaa soovimatus astuda ühtegi sammu Eesti suunas isegi seejärel, kui piirilepingu küsimuses Eesti ülimalt alandlikult käituda üritas.

Sedalaadi poliitika osaks on ka Keskerakonna võimuleping Venemaa võimuparteiga, mille vilju võisime maitsta Mailis Repsi kurikuulsa Mari-visiidi ajal. Repsi avaldused ei tõmmanud mitte ainult vett peale Mari oma keele ja kultuuri eest võitlevatele inimestele, vaid seadsid ohtu

Eesti senise välispoliitilise joone usaldusväärsuse. Piisas välisminister Paetil järgnevalt Venemaal toimuvat leebeski toonis kritiseerida, kui Vene esindajad uhkelt viitasid, et näete: Eesti valitsuse teistel ministritel on olukorrast Venemaal teised arvamused, järelikult ei tea te ise ka, mida räägite. Kui peaminister Ansip otsustab sellises olukorras Repsi ametisse jätta, saadab ta maailmale sellega signaali, et Eestil on nüüdseks juba mitu välispoliitikat. Ansipi koduseks kasutamiseks tehtud avaldustel, et "tegelikult" pole midagi juhtunud, pole rahvusvahelises mastaabis suuremat väärtust.

Sisepoliitiliselt on Venemaale toetumise väljenduseks võtlus keelekümbuse vastu ning Keskerakonna juhtimisel Ida-Virumaal vallandatud eesti koolide venestuskampaania. Teisiti ei saa hetkel Virumaal toimuvat paraku kuidagi nimetada. Viis, kuidas aastaid Ida-Virumaa suurimat eesti kooli juhtinud direktor asendati nõukaagekse parteikomitee instruktoriga, on tülgastav ning võib avaldada eestluse püsimisele Ida-Virumaal saatuslikult negatiivset mõju. Savisaare ja Repsi arvates on kõik aga parimas korras. Kui sellele lisada veel Savisaare poolt raudteel vene firmadele antud eelised ning katse Eestile pähe määrada selgelt

kahjulikku põlvkivilepingut, muutub pilt vägagi kurvaks.

Seda kõike vaatavad vaikides pealt Keskerakonna realikmed, kes ilmselt oma halvimateski unenägudes poleks osanud ette näha, kuidas nende nimel ja toetusel näiteks Ida-Virumaal eesti koole venestatakse. Oma vaikimisega on nad sellele poliitikal paraku toetuse andnud. Kui Keskerakonna liikmed loodavad, et sedalaadi järeleandmistega on võimalik Eestile Venemaalt mingeid soodustusi välja meelitada, siis nad eksivad: mida järeleandlikumaks muutub Eesti poliitika Venemaa suhtes, seda järeleandmatum on Eesti suhtes Venemaa.

On kurb vaadata, et Andrus Ansip on muutumas peaministriks Edgar Savisaare valitsuses ega sõanda Keskerakonna tegemisi mingil kombel ohjeldada. Peaministri kohus peaks olema tagada Eesti välispoliitilise liini ühtsus ning hoida Eesti-Vene suhete kujundamise asjatundjate, mitte isehakanud spetsialistide käes. See on Eestile ainus võimalus Venemaaga normaalseid suhteid arendada. Niikaua, kui Vene poolel arvatakse, et nad võivad Keskerakonda kasutada endale soodsamaid tingimusi välja kaubelda, on Eestil oma eesmärkide saavutamine võimatu.

Teeme ära!

Algus lk 1 **TARMO LOODUS**

Politsei juhtimise peaks üle viima otse siseministeeriumisse, moodustades seal politseiosakonna, leiab eksminister Seppik. Mis teisiti öeldes tähendab seda, et minister ja ministeerium loovad edaspidi seadusi ja juhivad ka nende otsest elluviimist. Lisades sinna oma subjektiivse tahtsalduse. Sellega kaob seaduste erapooletu ellurakendamine politsei poolt ja politsei muutub politiseeritud struktuuriks.

Kolleegil on õigus – nii tehakse seda Soomes. Kas Soome mudel ka meile sobib, on vaja läbi kaaluda. Samamoodi väitis minu reformi-minister, et Eesti piirivalve peab olema nagu Saksa piiripolitsei. Mitte piirivalve, vaid riiripolitsei. See tähendab, et meie piirivalvel võetakse ära riigikaitse ülesanded: kui näiteks puhkeb piirikonflikt, siis pole meie piiripolitsei õigust aktiivseks vastuhakuks ja vaenlase tõrjumiseks tuleb kohale kutsuda kaitseväge. Nii saame veel ühest hästi toimivast süsteemist lahti. Ja muutused juba toimuvad. Tulemuseks oli toimiva piirivalvekooli sulgemine Narva-Jõesuus ja ajateenijate loobumine Eesti piiri valvamisest. Huvitav, miks me siin Soome mudelit ei toeta? Neil on piirivalvel jätkuvalt koht ka riigi kaitsmisel. Ja õigused vajadusel pauku teha ning riigi suveräänsuse eest seista.

Mulle jäävad mängud meie turvalisust tagavate struktuuride reformimisega arusaamatuks. Reformierakonnal on kogu aeg olnud suur soov tsentraliseerida kogu riigi juhtimine ministeeriumide kätte. Just nende eestvedamisel alustati maavalitsustes keskkonna osakondade likvideerimist. Samas tundub, nagu oleks osal poliitikutest tahtmine meie Eesti riigi kodanike normaalset toimimist ja iseseisvust ning kaitsetahet võimalikult tasalülitada.

Mida "head" toob kaasa politseiameti likvideerimine? Peadirektor kaob ja asemele tuleb ministeeriumi politseiosakonna juhataja. Teda võib üsna lihtsalt lahti lasta ja ministrile sobiva isiku asemele määrata. Mingi viie aasta stabiilsuse tagatis pole enam oluline. Arvestades ministri keskmist valitsemisaega (üks aasta), võime saada igaks aastaks uue politseiosakonna juhi.

Teiseks "plussiks" on kasu liini otsene allutamine ministri. Kui täna on peadirektor politseiameti töö korraldamisel suhteliselt sõltumatu, siis alludes ministrile ta seda enam ei ole. Ministri või kantsleri asi on iga politseiosakonnas toimuv ettevõtmine. Või õigemini – ilma nende korralduseta enam midagi ei toimugi. Kokkuvõtteks tuleb

tõdeda, et toimub järjekordne võimu koondumine ministeeriumisse ja meie riik muutub veelgi ministrikesksemaks.

Kolmandaks tasub endale aru anda, et siseministeerium ei ole politseiministeerium. Siin on ka palju muid elutähtsaid tegevusi koordineerida ja korraldada. Kui aga politseiosakond on ministeeriumis, asub iga järgmine minister, eriti, kui ta tuleb politseiliinist, just politseid juhtima. Eriti arvestades asjaolu, et "rahvas ihkab korda"! Sõbrad – see on ohtlik mäng!

Töötades üle kahe aasta siseministrina, ei tundnud ma kordagi politsei-, pääste-, kodakandus- ja migratsiooni- ning piirivalveameti ja andmekaitseinspektsiooni juhtide vastutõotamist riigi poliitika elluviimisel. Pigem nägin ma tippjuhtide innukust oma ametitega seda tööd võimalikult hästi teha. Vaidlused meetodite üle pole vastuhakk, vaid normaalne juhtimisprotsessi osa. Samas oli asjaolu, et need ametid, eesotsas tippjuhiga, oma tegevuse eest täielikult vastust kandisid, hea. Nii sai ka tolleaegne KMA juht, kes hallide passide vahetamisega normaalselt toime ei tulnud, välja vahetatud. Nii sai seistud politseijuhi eest, kes oli politsei paremaks muutmiseks palju teinud ning toetatud KMA uut liidrit Eesti passide väljavahetamiseks valmistumisel. Kas panite tähele, et järjekordi passivahetuses polnud? Kuigi dokumendi vahetajaid oli hallipassivahetajatest mitu korda rohkem!

Tänaseks oleme ellu viinud esimese õnnestunud reformi Eestis – politsei on ümber kujundatud ja rahvas on oma usaldusnäitajatega sellelmeaastase tegevuse heaks kiitnud. Alates 2000. aastal alustatud politseikoolituse ümberkorraldamisest, politsei reformikava väljatöötamisest 2001-2002 kuni selle elluviimiseni tänase politseijuhtkonna poolt on asjad politseis õiges suunas liikunud. Politseiamet on seda protsessi edukalt juhtinud. Politsei on saanud jalad tugevasti maha ja nüüd asuvad meie poliitikud innukalt "viimast rudimenti", politseiametit likvideerima. "Seda tuleks teha võimalikult ruttu!" teatas Ain Seppik. "Kui kohe otsused langetada, siis võiks siseministeeriumi politseiosakond alustada tööd näiteks 1. juulil 2006. Jõuaks enne järgmisi riigikogu valimisi ära teha.

Just seda äratagemist kardan ma kõige rohkem! Ei päevagi õnnestunud ümberkorraldusi! Piirivalve ja päästekompaniidele tehti ära, nüüd on järg politsei käes! Turvalisuse kahaneb. Loota meie turvalisuse tagamisel Euroopa Liidule ja NATO vihmavarjule on lühinägelik. Ennekõike peame me oma turvalisuse eest ise seisma ja alles siis sõprade abile lootma.